

Vasárnap délelőtt határoznak a kereskedők a hatórai záróra ügyében.

Nyilatkozatok az alkalmazottak szociális igényeiről.

A *Délmagyarország* már több alkalommal foglalkozott az üzletek és irodák esti zárójának kérdésével. A kereskedők és alkalmazottak körében egyre nagyobb érdeklődéssel tárgyalják a záróra ügyét, amely vasárnap délelőtt érdemleges tárgyalás alá kerül. A kereskedők szövetsége ugyanis ebben a tárgyban nagytanácsi ülést tart és ezen határoznak a szegedi záróra sorsáról. A kereskedők körében egyre energikusabb hangok hallatszanak a hatórai záróráról és *szombatig mintegy kétszázharmincven írták alá azt az ívet, amelyben a hatórai záróra egységes bevezetését indítványozzák.* A vasárnapi ülésen — annak ellenére, hogy bizonyos körökben éles ellenzéki hangok hallatszanak — remélhető, hogy a kereskedők mérlegelni fogják az alkalmazottak szociális és kulturális igényeit és kéréseit.

A záróra kérdéséről egyébként

bástyai Holtzer Tivadar,

a kereskedők szövetségének elnöke a következőket mondotta:

— Vasárnap délelőtt a szövetség foglalkozik ezzel az ügyel és így döntés várható. *És mindenesetre a hatórai záróra mellett vagyok.* Véleményem szerint honorálni kell az alkalmazottak jogos igényeit, hiszen szórakozásra, kulturális mozgalmakra szükségük van az alkalmazottaknak is. Szerintem a hatórai záróra nem is tűnik akadályba. Tudom, hogy van ennek a gondolatnak ellentábor, amely a súlyos gazdasági helyzetre hivatkozik, de véleményem szerint ez nem helytálló, mert a vevőköntség este hatig is kielégíthető vételkedvvel.

— Azok a kombinációk, amelyek a délután 3-tól 7-ig tartó munkaidőről szólnak, nem vihetők keresztül. Ha az irodákról van szó, szerintem ott csak a *helytelen adminisztráció* miatt húzódik az üzleti óra a késői órákba. Valószínű, hogy ebben a kérdésben tárgyalásra ülünk össze a megánalkalmazottak szövetségével és ha a tárgyalások megfelelő módon és medében folynak majd, az eredmény nem lehet kétséges, mert a jóakarati megvan a kereskedőkben, akik mérlegelik az alkalmazottak szociális szempontjait is.

Ottovay Károly,

a kamara osztályelnöke ezeket mondotta:

— Feltétlenül az üzletek hatórai zárójára *mellett vagyok, amelyből csak az élelmiszer-üzletek indokolt hétórai zárójára kivétel.* Az irodáknál csak a *rossz beosztás* okozza a túl hosszú munkaidőt. Az én szakmámban egyébként már évek óta keresztül is vitték a hatórai

záróját, tekintettel az alkalmazottak helyzetére és igényére.

Vértes Miksa,

Ujra megalakult a Városi Párt.

Nyolcvan városatyát hívnak meg a pártba, de hogy dokumentálják az alakulás komolyságát, Balogh Lajosnak nem küldenek meghívót.

A külvárosrészek képviselőtestületi tagjainak általános mozgalma után az 1914-ben megszűnt Városi Párt is életjellet adott magáról és szombaton este a régi párttagok megjelenésével ismét felvette és megkezdte régi működését.

A pártértekezletet dr. Jedlicska Béla, a régi elnök nyitotta meg, aki kijelentette, hogy 1911-ben még 120 tagja volt a pártnak s ez a szám a mai napig az elhalálozásokkal és elköltözésekkel 40-re redukálódott.

Kimondotta ezután az értekezlet a *Városi Párt újbóli működését* és Jedlicska Béla elnök indítványára elhatározták, hogy a *párt lecsökkenő létszámát kiegészítik*, hogy az egykori hatalmas párt komoly tényezőként szerepelhessen a városi közgyűléseken. A megalakított előkészítő bizottság tagjai dr. Jedlicska Béla, dr. Tóth Imre, Hoffer Jenő, Hauser R. Sándor, Körmeady Mátyás, Kerker Lajos, Ottovay Károly, Szabó Sándor, Nyáry György, Kónya János, Frankl Antal, Lantos Béla, Pap Róbert

a kereskedők szövetsége ügyvezető elnöke az alábbi álláspontot foglalta el:

— *Ótlni kell, ha munka van a mai válságos időkben és éppen ezért nem lehet korlátozat szabni a munkaidő körül. Egyébként vasárnap majd határozunk ebben az ügyben, véleményem szerint törvényes rendelet szabályozza a szegedi záróját is.*

és Beker Adolf, akik között kiosztották mindazon törvényhatósági bizottsági tagokat, akikre a Városi Párt számít és meghívja tagjai közé. *Az előkészítő bizottság a törvényhatósági bizottsági tagok közül mintegy 80 új tagot hív meg. A meghívandó tagok névsoránál egyedül Balogh Lajos nevével állt meg egy pillanatra a bizottság és elhatározták, hogy Balogh Lajost nem hívják meg a párt tagjai közé, hogy ezzel is dokumentálják a Városi Párt újbóli megalakulásának komolyságát.*

Az újonnan megalakult Városi Párt egyébként május 21-én tisztújító közgyűlést tart, amelyen megválaszlják a párt új tiszti karát.

Az értekezlet végén valaki megkérdezte Jedlicska Bélát, hogy mi lesz a Városi Párt programja?

— *A programunk nagyon természetesen és nagyon egyszerű program, — mondotta Jedlicska — a pártpolitikai, a társadalmi és a felekezeti szempontok tökéletes kikapcsolásával dolgozni a város jövőjéért és a polgárság boldogulásáért.*

A favoritok győztek a szegedi lóverseny első napján.

A hűvös idő miatt csak kis számu közönség jelent meg a szegedi meeting megnyitóján, de annak ellenére, hogy a fővárosból csak kevés ló érkezett, igen szép és izgalmas küzdelmek voltak. A totalizátóröknél, de különösen a bookmakereknél igen élénk forgalom volt, de az utolsó verseny után a bookmakerek csatlódottan tértek a városba a „Ring”-ből. *Megsemmisítették ugyanis azt a versenyt, amelyet az a ló nyert meg, amire egyellen tétet sem tettek...*

A általában a *favorit-győzelmek* jegyében indult a meeting, a legnagyobb meglepetést persze ismét — ahogy az szokásos — a legénységi vadászverseny hozta, ahol a legnagyobb odspót is fizetett a pénztár, hatszoros pénzt adva a kevés szerencsés nyerőnek.

Részletes eredmény:

Gazdasági Egyesület akadályversenye: 1. *Alte Katz* (Selmeczy), 2. Czimer (Appán), 3. Sehogy (Stépan). Tot.: 20:22.

Legénységi vadászverseny: 1. *Eszemadta* (Herbst János), 2. Apostol, 3. Érsek. A győztes annak ellenére,

hogy a vizesárokba esett, könnyen hagyta el a reás favorit *Fényest*. Tot.: 20:124.

Szegedi gátverseny: 1. *Jumper* (Selmeczy), 2. Rugós (Stépan), 3. Robin. Tot.: 20:24.

Gyalogos tisztek sikversenye: 1. *Ármány* (Deák), 2. Arnyék, 3. Állok. Tot.: 20:30.

Félvérek sikversenye: 1. *Pazarló* (Selmeczy), 2. Gombház, 3. Mariska II. Tot.: 20:28.

A *Robla* sikverseny, a befejező futam eredményét a sztrii megsemmisítette, mivel hosszú kísérletezés után igen rossz startot vettek a lovak, a reás favorit *Feledékeny* (lovag Braun) egyszerűen a zászlónál maradt, míg *Appa* igen ügyesen elugrott *Slepper*-rel és végig vezetve könnyen győzött *Pasztalegény* előtt. A bookmakerek igen örültek a futamnak, az outsider *Slepper*re senki sem játszott, míg a favoritra milliók tétek nehezédtek. Verseny után derült ki, hogy a futamot 30 perccel korábban indították el, mire lovag Braun óvására megsemmisítették és vasárnap délután 2:55-kor folytatják újra. A téteket persze vissza fogják fizetni.

Cirkusz.

Írta: Móra Ferenc.

Egy régi magyar politikussal találkoztam a héten Pesten, aki híres ember volt valamikor, nagy közéleti harcok részese, szóval, tollal, karddal egyformán jól bánt. Egyszer aztán, még jóval a háboru előtt, elveszett szem elől, se olvasni, se hallani nem lehetett felőle, nekem magamnak se jutott eszembe soha, pedig én nagyon jól ismertem valaha, sőt egyszer a vállamon is hordoztam. Ez nem volna olyan nevezetes dolog, mert sok embert hordoztam már én a vállamon s azok utóijára mind megrugdostak engem, — hanem ez az egy, ez arról emlékeztet nekem, hogy nem én lettem az ő áldozata, hanem ő az enyém.

Ő képviselő volt akkor, én egyetemi hallgató s együtt tüntettünk a Lloyd előtt, gondolom, Bánffy Dezsőkre verjük rá az ablakot hazafias felbuzdulásból. Az ostromot ő dirigálta számárhátról, már mint az enyémről, meg egy másik zöldsüfűéről, — azonban jöttek a lovasrendőrök, akik abban az időben nagyon goromba emberek voltak s mivel a hazafias felbuzdulás még nem volt mentőkörülmenynek elismerve, nem igen törődtek vele, hogy puhába szalad-e a kardjuk, vagy csontot tör. Ahogy közénk ugrattak, szétrebbent az egész ifju nemzet, mint a meghajított verebek, mi is keleten háromfelé szaladtunk a lovagunk alól, aki úgy leest, hogy szinte nyekkent. Másnap olvastam az újságban, hogy kifecamította a bokáját.

Ez mind eszembe jutott most, ahogy a Pannónia életterében megláttam az öreg urat, aki nem sokat változott azóta, csak éppen hogy megkopaszodott és meghasavállasodott. Mondtam is neki, hogy most nem volna olyan könnyű emelgetni, mint huszonöt évvel ezelőtt.

— Huszonhét — igazított ki —, az ám,

csakugyan, huszonhét. Lám, most már negyvenéves jubileumot ülhetne, ha olyan korán ott nem hagyta volna a közélet porondját.

— Éppen a *porond* miatt vonultam vissza, — mosolyodott el. — Nagyon utáltam már a cirkuszt. Kurjongató cirkuszplakátot lobozott a szél az ablakkal szemben a hirdetőoszlopon. Az öreg ur rámutatott a villájával.

— Tudja-e, hogy én valamikor igazi cirkuszban is birkóztam? Vidékről szakadt jogászyerek voltam, szegény, mint a templom egere. A pajtásom is az volt, akivel egy májuseste kint csavarogtam a Városligetben. Ő még kutyábbul volt, mint én, mert én csak reggel óta nem ettem semmit, de ő már előttevaló este óta. Hát felejtkezünk, ahogy lehetett. Valami bécsi cirkusz sátorozott a ligetben, azt is körüljárórtuk. Hát ahogy ott táogunk, egyszer csak elejbünk áll egy cilinderes ur, azt kérdezi tőlem, volna-e kedvem kiállni birokra Basileoval, de most mindjárt.

Ez a Basileo volt a cirkusz díjbirkozója, a cilinderes meg a cirkusz igazgatója.

Egy kicsit meghökkentett az ajánlat. Elég jókötésű legény voltam ugyan, afféle vasi fiu, de a birkózást nem igen uzováltam kölyökkorom óta.

— Természetesen megkapja az illő honoráriumot, — kapacitált a német — Aztán ne féljen, nem nagyon kell megerőltetni magát, mert nem arról van szó, hogy maga vágja földhöz a Basileot, hanem hogy engedje magát földhöz vágatni a Basileotól.

— Összenézünk a barátommal. Láttam, hogy ő is azt gondolja, amit én. Nagyszerű üzlet lenne ez, ha jólakhatnánk belőle egy hétre. Hogy Justinianus mit szól ehhez a disztelen mesterséghez? Holott írva vagyom, hogy „Justinianus dat honores.” Hja, Justinianusnak ehhez semmi köze. Ő csak agutatóses ügyvédek patronusa, azoknak zdogatja a kövér méltóságokat, hát az éhes jogászyerekektől

ne várjon respektust.

— Egyszóval kezelt adtam a cilinderesnek, aki vezetett is mindjárt nagy örömmel az öltözőbe, ahol nekiveköttem és beleöltöztem egy bojtos vörös febbe. Mert a porondon úgy szerepeltem, mint Ali Musztafa Dzselaeddin, a detronizált georgiai császár veje, többszörösen kitüntetett világ bajnok, híres elefántvadász és cserkeszfőnök síb. A bemutatás hosszabb volt, mint a szereplés. Részben címeim sulya alatt, részben kötelességérzetből, de leginkább azért, hogy mielőbb vacsorához jussak, már az ötperc letelte előtt úgy elterültem, mint a béka. Signor Basileo úgy lihegett fölöttem, mint a fújtató, adta a kimerülést, hogy nagyobb legyen a dicsősége.

— A közönség kacagott és tapsolt, a signor hajlongott, én pedig kotródtam az öltözőbe. Ahogy a ruháim magamra kapkodom, a direktor a markomba nyom egy lezárt borítékot. Éreztem a fogásáról, hogy több bankó is van benne és szaladtam vele a Damjanich uccai kis csapszékebe, amelyiknek a kapujában már ott várt a barátom. Ott felbontjuk a borítékot, — hát van benne tíz darab tiszteletjegy a másnapesi előadásra.

— No német, ezért megfizetsz, — fogadkoztam magamban. Másnap kiosztogattam a jegyeket az egyetemen s tizedmagammal mentem este a cirkuszba. Megbeszéltek, hogy skandalumot csinálunk és kifütyüljük a nemes Basileot.

— De hát nem lett belőle semmi. A cirkusznak hült helyét találtuk, még hajnalban elhurcolkodott az egész trupp.

— Látja, kérem — kacintott kedves gonoszsággal az öreg ur, — tulajdonkép itt kezdődött az én politikai pályám, mert ez volt az első műbirkózásom. De aztán idejében abbahagytam, mert beláttam, hogy a politikában én sohase bírnám cirkuszigazgatóságig vinni.